

SISARPOSTI 2/2021

**Pirkko
Kinnusen
päässä
sotilaskodin
historia on
hyvässä
järjestyksessä**

Pirkko Kinnunen muisteli Helsingin sotilaskotien historiaa ja selaili sotilaskodin valokuva-albumia.

***Perinnepäivänä
kahviteltiin seppien
patsaan juurella***

**Kaari Utrio
hoiti kirjastoa
Vekaranjärven
varuskunnassa**

**Korpraali
Kalle Pusan
terveiset
sodesiskoille**

Kesä toivoa täynnä

Kesä tuli tänä vuonna yllättäen. Toukokuu hävisi jonnekin ja juhannus oli yhtäkkiä edessä. Pandemiaan liittyvät asiat, kuten maskit ja käsidesit, tuntuvat niin jokapäiväisiltä, että osaako sitä enää kauppaan mennäkään ilman maskia.

Uudet alokkeat tulevat vielä poikkeusoloihin. He saavat ottaa rokotuksen ennen tuloaan ja saavat vahvistuksen Santahaminan terveysasemalta.

Nyt elämme positiivisessa odotuksessa, että kohta ollaan vapaassa yhteiskunnassa. No, se skeptinen puoli tosin nostaa päätään; niinhän me viime syksynäkin ajattelimme. Varusmiesten puolesta toivon heidän pääsyään sotilaskotiin ja meidän siskojen paluuta harrastukseemme.

Vanhat on kotiutettu, osa jo lomakierron mukaisesti heti sotaharjoituksen jälkeen. Virallinen kotiuttamispäivä oli 17.6. Sotilaskoti muisti jälleen stipendeillä ja lahjalla ansioituneita. Toivottavasti seuraavalla kerralla päästään jo mukaan ojentamaan stipendiä.

Tänä vuonna 4.6. lippujuhlan päivänä rykmentti tarjosi palveluksessa oleville mansikkaleivoskahvit. Sotilaskoti hankki tarjoilut ja keitti kahvit ja tykötarpeet. Tarjoilu tapahtui yksiköissä. Kuljetus hoidettiin rykmentin puolesta.

Kotiutuksen jälkeen on lyhyt hiljainen kausi sotilaskodissa. Siitä huolimatta tarvitaan iltaisin ainakin yksi sisko vuoroon. Henkilökunnan kesälomat ovat menossa ja ”kesätytöt” aloittaneet. Tänä kesänä on myös harjoittelemassa kaksi kesäseteli- nuorta. Kesäseteli on kaupungin avustus työnantajalle nuoren työllistämiseksi. Työpaikan nuoret hankkivat itse ja työnantajat tekevät normaalin rekrytoinnin. Työjakso on kaksi viikkoa. Nuoret ovat kiitollisia saamastaan työpaikasta, ja me olemme iloisia, että voimme sen tarjota heille.

**Toivotan kaikille hyvää kesää.
Toivottavasti tavataan pian sotilaskodissa!**

Inka Tiittanen

Varusmieskuljettaja valitsi kukat soden ulko-ovelle.

Santahaminan ja Helskyn sisaret tarjosivat perinnepäivän pop-up-kahvit

Toukokuun seitsemännen päivän pop-up-tapahtuma Kolmen sepän aukiolla keräsi ajoittain pientä jonoakin kahviteltalle, vaikka väkeä liikkui kaupungilla harvinaisen vähän. Näkyvyydestä suosio ei kiikastanut, siitä ilmapallot pitivät huolen.

Teltalle poikkeavat aina mielellään armeijan käyneet miehet muistelemaan omia sotilaskotiaikojaan. Muistot ovat poikkeuksetta hyviä.

Kuvassa Helskyn sisaret Heidi Lampinen ja Seija Koskimäki telttavuorolla.

Toimittaja Clarissa Jääрни haastatteli Marja-Liisa Nikkaa (vas.) ja Helena Kilpeläistä Radio Suomen iltaohjelmaan. Kaartinjääkäri Heiskanen lauloi varusmieskokoontalon solistina.

Nimikkopäivä on muistelua varten

Sotilaskotityö täytti sata vuotta 7.5.2018. Silloin sotilaskotiyhdistykset ympäri maan järjestivät pop-up-tapahtumia. Tarkoitus oli tehdä sotilaskotityötä tunnetuksi yleisölle. Halusimme kertoa, että sotilaskotityö on vapaaehtoistyötä, monipuolista palvelutyötä ja maanpuolustustyötä.

Tuo tapahtuma viritti ajatuksen nimetä toukokuun seitsemäs sotilaskotitoiminnan perinnepäiväksi. Järjestössä oli aikaisemminkin mietitty nimikkopäivää ja yksi vaihtoehto oli Siskon päivä 26.11. Se hylättiin sääolojen vuoksi.

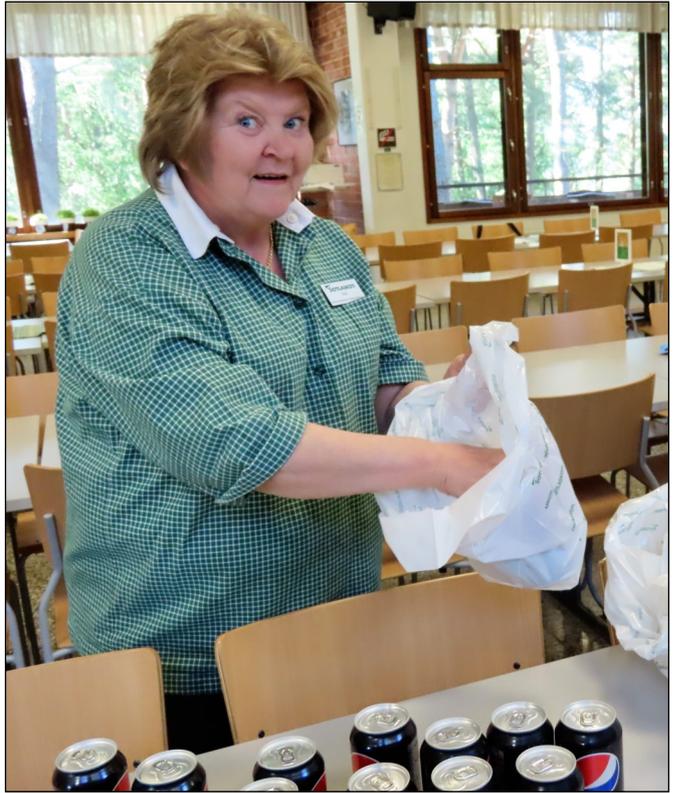
Perinnepäivä antaa hienon mahdollisuuden kertoa yleisölle siitä monipuolisesta työstä, jota teemme varusmiesten, asepalvelusta suorittavien naisten ja reserviläisten hyväksi.

On myös tärkeää omista yhdistyksissämme pysähtyä muistelemaan vuosikymmenten työtä.

Aivan erityisesti toivon, että muistamme kertoa siitä mittavasta työstä, jota sotilaskotisaret tekivät sotavuosina 1939-1945 sekä rintamalla että kotirintamalla.

Eva Lindblad

Puoliso patisti Heli Kuismaa harrastamaan sotilaskotia

Heli Kuisma pussitti alokkaille lahjakasseja viime kesänä.

”Sinun pitäisi hankkia itsellesi harrastus”, patisti mieheni minua muutama vuosi sitten. Liikunta ei oikein tullut kysymykseen, sillä polvet ja nilkat olivat huonossa kunnossa. Oli itsenäisyyspäivän seutu, ja sotilaskotityöstäkin kerrottiin. Tokaisin, että tuolla sotilaskodissa voisi olla kivaa! ”Siitä se harrastus alkoi”, kertoo Heli Kuisma (60+). ”Mies myös laittoi jäsenhakemuksen sisään puolestani. Nyt olen ollut sisarena yli neljä vuotta.”

”Sotilaskodissa olen viihtynyt oikein hyvin. Sekä sisaret että henkilökunta ovat mukavia, iloisia, hyväntuulisia ja aina löytyy aihetta nauruun. Myös sisartahtumat, retket ja sisarillat ovat olleet mielenkiintoisia. Itse järjestin siivousillan. Työ tietysti rajoittaa niin tapahtumiin kuin myös työvuoroille osallistumista. Olen yleensä ollut grillissä viikonloppuisin. Työstäni sain kerran kauniin kiitoksen eräältä varusmieheltä: ”Kiitos sisko!” Olisin voinut olla hänen mummonsa! Joskus harmittaa, kun annosten tilaajat eivät pidä huolta omasta noutovuorostaan. Kun olen yksin grillissä, ja teen sekä vien annoksia, annoksen tilaajan etsintä ja huhuilu tarkoittaa, että seuraavien annokset viivästyvät.”

Pysäköinnintarkastajaksi Helsingin kaupungille Heli päätyi 15 vuotta sitten oltuaan sitä ennen sosiaalityöntekijänä ja koulusihteerinä. Uranvaihto oli melkein välttämätöntä, kun Kivikossa sosiaaliviraston asiakkaat seurasivat jopa vapaa-ajalla samaan kahvilan ruokapöytään kertomaan huolensa aina vain uudestaan. Kouluvirastossa taas työpäivät venyivät pitkiksi, kun ei voitu palkata lisää henkilökuntaa. Pysäköinnintarkastajan työt eivät samalla tavalla tule mukana kotiin.

”Toisin kuin yksityisissä pysäköinninvalvontayrityksissä Helsingin kaupungilla on vain yksi pysäköinninvalvoja. Hän on juristi, jonka alaisia me pysäköinnintarkastajat olemme”, Heli kertoo.

”Työ on vuorotyötä ja teemme sitä pareittain aamu- ja iltavuorossa. Me liikumme parini kanssa autolla. Tarkastusta tehdään koko kaupungin alueella, ja viikon välein vaihdamme aluetta, jotta ei tultaisi liian tutuiksi asiakkaiden kanssa”, Heli kertoo. Poliisit valvovat pysäköintiä ympäri vuorokauden. Teemme heidän kanssaan yhteistyötä, ja he tietävät työvuoromme, ja pyytävät tarvittaessa apuun. Väärin pysäköinnistä voi ilmoittaa myös päivystyspuhelimeen.

”Asiallinen autoilija voi välttyä pysäköinnin virhemaksulta”

”Kyllähän sitä on saanut kaikenlaista palautetta asiakkailta. Kiroilu ja nimittely ei tilannetta paranna, mutta jos autoilija on vaikkapa juuri tulossa paikalle, kun olen kirjoittamassa pysäköintivirhemaksua, voin jättää maksun kirjoittamatta, jos asiakas käyttäytyy asiallisesti.”

”**Teemme toimistotyötä**, mutta toimialueemme on ulkona. Pakkasrajaa ei ole”, Heli toteaa. ”Työssä tiettenkin käytämme virkavaatteita, ja meitä on kutsuttu myös sinisiksi enkeleiksi, kun olemme ratkaisseet väärin pysäköinnistä aiheutuneita ongelmia. On meitä tosin luultu myös Liikennelaitoksen lipuntarkastajiksikin!”

”**Meillä on käytössämme** puhelimeen asennettu Paco-ohjelma. Otamme kuvan virheellisestä pysäköinnistä ja tulostamme virhemaksulapun autoilijan tuulilasiin. Kuva menee välittömästi myös asiakaspalveluun, jossa ollaan siten ajan tasalla mahdollisten valitusten tullessa.”

”**Kun tieliikennelakiin** tuli muutos 1.6.2020, saimme me pysäköinnintarkastajat koulutusta Tampereella Poliisiammattikoulussa. Helsingin kaupunki satsaa tarkastajien ammattitaitoon,” Heli kertoo. ”Uusista säännöksistä ja liikennemerkkeistä on tarkoitus järjestää Santahaminassa sisarilta, kunhan korona sen sallii”, lupaa Heli. Työsuhde-etuna tarkastajilla on bussilippu.

Pysäköinti on Helsingin kantakaupungissa maksullista lähes kaikilla kaduilla työpäivinä ja liikekeskustan kaduilla myös lauantaisin. Pysäköinti on sallittu vain merkityillä pysäköintipaikoilla.

Helillä on kaksi aikuista lasta ja kolme lapsenlasta, iältään 14, 5 ja 1 vuotta. 14-vuotiaasta Heli kuljettaa usein Husön ratsastustallille. Myös tyttären kissa Niilo ja koira Toivo ovat Helin hoidossa tarvittaessa.

Heli työssään työkaverinsa kuvaamana.

Omaa koiraa Heli ei allergian vuoksi voi ottaa. Kesäisin kutsuu mökki, ja telkkarista hän seuraa snookeeria, pyöräilyä ja jalkapalloa. Onpa hän itsekin lapsuus- ja teinivuosinaan pelannut sekä jalkapalloa että koripalloa. ”Koripallossa olin Karhun Poikien joukkueessa voittamassa Suomen mestaruuspronsia 12-vuotiaana. Laji kuitenkin jäi, kun en kasvanut tarpeeksi pituutta, vaan venyin vain tällaiseksi pätkäksi”, iloinen Heli nauraa.

Heli kuuluu yhdistyksemme hallitukseen varajäsenenä, ja hänellä on myös luottamustehtävä työsuojelupäällikkönä. Hän on puolueeton sovittelija ja avustaa työnantajaa ja esimiehiä tehtävissä, jotka liittyvät työsuojelun asiantuntemuksen hankintaan sekä yhteistyöhön työntekijöiden, työterveyshuollon ja työsuojeluviranomaisten kanssa. Tehtävänsä varten Heli on suorittanut työsuojelupäällikön peruskursin.

Marja-Liisa Nikka

Monta askelta nykytilaan

Sotilaskotiliiton perustamisesta on tänä vuonna sata vuotta. Sitä ennen Suomessa toimi jo useita sotilaskoteja eri puolilla maata. Yhdistyksemme pitkäaikainen jäsen Pirkko Kinnunen tuntee liiton ja oman yhdistyksemme historian hyvin. Kutsuimme hänet muistelemaan menneitä sotilaskodin vanhan albumin ääreen.

”Kun ensimmäisiä sotilaskoteja perustettiin Helsinkiin 1918, kaupungissa oli valtava määrä suomalaisia ja saksalaisia sotilaita, jotka olivat osallistuneet vapaussotaan. Suomalaisten joukossa oli paljon maalta tulleita miehiä, joista moni oli ensi kertaa poissa kotiseudulta ja osalla oli huono luku- ja kirjoitustaito. Heille sotilaskoti oli tärkeä turvasatama.”

Nuorten miesten kristillinen yhdistys NMKY avasi huhtikuussa 1918 sotilaskodin Vuorikadun tiloissaan ensin saksalaisille sotilaille ja toukokuun 7. päivä suomalaisille.

Tuo päivä on nyt sotilaskotityön perinnepäivä.

”Jääkärit olivat tutustuneet Saksassa sotilaskoteihin ja he ehdottivat, että sotilaskotityö voisi Suomessakin organisoida. Samaan aikaan Helsingissä oli runsaasti vapaussodassa valkoisia avustaneita naisia, jotka olivat sodan loputtua jääneet toimettomiksi. Naiset innostuivat ehdotuksesta ja ryhtyivät organisoimaan sotilaskotitoimintaa NMKY:n siipien suojassa.”

NMKY siirsi sotilaskodin Santahaminaan 1920, ja kaupungilla avattuja sotilaskoteja varten perustettiin Helsingin sotilaskotiyhdistys. Sotilaskotiliitto perustettiin 1921, ja NMKY oli kuin yksi yhdistys. Varuskuntapaikkakunnilla oli tuolloin jo yhteensä 23 sotilaskotia.

Liitto toivoi 1960-luvulla, että NMKY perustaisi sisarjaoston ja niin tehtiin. NMKY vastasi taloudesta ja sisaret tekivät työn.

Santahaminassa sotilaskoti toimi ensin ns. punaisessa talossa nykyisen autohuoltolan paikalla. Juhlatilaksi ja kirjastoksi kunnostettiin vanha ortodoksikirkko. Uudenmaan jääkäripataljoonan sotilaskoti sai tilat ns. valkoisesta talosta, joka on nyt Perinnetalo.

”Monien neuvotteluiden jälkeen NMKY suostui 1980 rakentamaan nykyisen tiilitalon, johon piti tulla myös asuntosiipi. Puolustusvoimat osti talon myöhemmin NMKY:ltä”, Pirkko muistelee. Hän aloitti sotilaskotiharrastuksensa 1974 Santahaminassa. Hän muistelee, että 1970-luku oli kiihkeää aikaa.

”Sotilaskoti oli vain yksi haara NMKY:n toiminnassa. Miehet vastasivat hallinnosta ja taloudesta, naiset hoitivat käytännön työt. Miesten mielestä mikään ei olisi saanut maksaa mitään.”

Punaisen talon sotilaskoti

NMKY:n sotilaskotiauto kiersi maastoharjoituksissa. Sisarista oikeanpuolimmainen on Raija Vuori.

Inka Tiittanen (istumassa vasemmalla) ja Pirkko Kinnunen sotaharjoituspalaverissa, jossa tarkistettiin sotilaskotiauton reitti.

”Uusi talo tehosti toimintaa, kun kaikki toiminta keskittyi saman katon alle. 1981 tuli tarve saada sotilaskoti myös Kadettikoululle. Koska Sotilaskotiliiton ja NMKY:n välillä oli ollut kitkaa, liitto ei halunnut antaa Kadettikoulun sotilaskotia NMKY:n hoitoon, ja saarelle perustettiin Santahaminan sotilaskotiyhdistys. Niin saarella oli kaksi itsenäistä sotilaskotia. NMKY:n riveistä siirtyi uuteen yhdistykseen 20-30 sisarta, ja myös minä siirryin sinne”, Pirkko Kinnunen kertoo.

Kadettien koulutus muuttui 1990-luvulla, kun opiskelu muuttui yliopistomaiseksi eikä kadettien ollut enää pakko asua saarella. Siitä seurasi, että Kadettikoulun sotilaskodissa oli vähän toimintaa ja paljon sisaria. NMKY:n kodissa taas oli paljon toimintaa, mutta vähän sisaria.

”Sotilaskotilääni ajoi 1990-luvun lopulla Santahaminan sotilaskotien yhdistymistä, ja itsekin olin siihen suuntaan painostamassa. NMKY alkoi olla kypsä pääsemään eroon rönsystään. Järjestön nuoremmilla miehillä ei riittänyt enää mielenkiintoa sotilaskotiin, jota pidettiin vain taloudellisena rasitteena. Pikkuhiljaa NMKY:n ja Santahaminan yhdistyksen toiminnat sulautuivat yhteen ja osa NMKY:n naisia jättäytyi pois.”

Yhdistymisneuvotteluissa oli mukana myös Helsky. Vanhat yhdistykset päätettiin lakkauttaa 2001 ja perustaa yksi uusi, Helsingin seudun sotilaskotiyhdistys. Lopulta Helsky ei liittynyt mukaan vaan jäi itsenäiseksi yhdistykseksi. Helskystä siirtyi runsaastasi aktiivisia sisaria uuteen yhdistykseen, kun Mechelininkadun varuskunnan ja muidenkin toimipisteiden toiminta hiipui.

Yhdistyksen nimi muuttui 2009, kun uusi yhdistys halusi Santahaminan mukaan nimeen. Silloin syntyi Helsinki-Santahamina Sotilaskotiyhdistys ry.

Pirkko Kinnusen mielestä NMKY antoi hyvän pohjan sotilaskotitoiminnalle.

”Varusmiehille järjestettiin monenlaista ohjelmaa ja valistusiltoja, joissa kerrottiin mm. parisuhteista, ehkäisystä ja muista kulloinkin ajankohtaisista teemoista. Sekin oli arvokasta, että NMKY lahjoitti varustonsa Santahaminan yhdistykselle.”

Marja-Riika Saaristo

Sotilaskoti on toiminut myös Perinnetalossa, joka nykyisin on kiltojen kerhotalo. Vanhat kuvat ovat sotilaskodin albumista.

Kaari Utrio aloitteli romaanejaan sotilaskodin kirjaston hoitajana

Vekaranjärven erämaavaruskunnassa kirjasto oli erityisen tärkeä

Kirjailija Kaari Utriosta ilmestyi keväällä elämäkertä *Kaari*, jonka kirjoitti toimittaja Anna-Liisa Haavikko. Jättiteoksen alkupuolella kerrotaan kirjailijan elämänvaiheesta, johon kuuluivat vuodet upseerinrouvana Vekaranjärven varuskunnassa. Rouva Kaari Virkajärvi hoiti jonkin aikaa varuskunnan kirjastoa ja kirjoitti samalla ensimmäistä romaaniaan.

Kaari Utrion isä Untamo Utrio oli myös kirjailija ja kustantaja. Tammen markkinointiosasto ehdotti, että Kaari käyttäisi kirjailijana nasakkaa tyttönimeään.

Tapiolassa kasvanut Kaari Utrio kirjoitti ylioppilaaksi Helsingin tyttölukiosta 1962. Koulun tanssiaisissa hän tutustui kadetti **Jaakko Virkajärveen**, jonka kanssa meni naimisiin 1965. Vekaranjärvelle pariskunta muutti 1967.

Kaari Utrio kuvaili Sisarpostille aikaansa erämaavaruskunnassa, jossa hänen kaltaisilleen hyvin koulutuille naisille ei ollut työmahdollisuuksia. Naisten keskustelupiirejä ja naapuriapua sen sijaan riitti sekä vapaaehtoistyötä sotilaskodissa.

Kaari Utrio nautti Vekaranjärven varuskunnan hyvästä ja kodikkaasta hengestä. Sen ylläpitoa hän pitää yhtenä sotilaskodin tarkoituksista.

"**Varsinaisen sotilaskotityön** tekivät muut, minä vastasin kirjastosta, myös kirjahankinnoista. Kirjasto oli aika pieni. Varuskunta vasta aloitti silloin, kun muutimme sinne, ja kaikki oli ihan lapsenkengissä. Pojat kyllä kävivät paljon kirjastossa, istuskelivat siellä ja lukivat lehtiä. Eihän erämaassa ollut paikkoja, minne mennä. Sen vuoksi arvelen, että erämaavaruskunnan kirjastolla oli ehkä kokoaan suurempi merkitys."

"**Kirjoja lainattiin varsin** ahkerasti. Pojat lukivat, koska ei ollut muuta viihdettä, paitsi televisio. Suosituin kirjailija oli ehdottomasti Kalle Päätalo, jonka kirjat olivat koko ajan lainassa. Toinen kovasti pidetty oli Arto Paasilinna. Yritin kyllä aktiivisesti suositella tietokirjallisuutta, mutta kahden edellä mainitun ohella jännärit ja dekkarit tekivät paremmin kauppansa."

Kaari Utrio kertoi, että oli kuitenkin sellaisiakin varusmiehiä, jotka hakivat ns. korkeakirjallisuutta ja tietokirjojakin. "Eriytyisiä pyyntöjäkin esitettiin esimerkiksi historiasta ja maantieteestä. Ne pyrittiin sitten täyttämään. Tällaiset nuoret miehet tulivat pian tutuiksi, sen verran harvinaisia he olivat. Osoittautui, että valtaosa heistä aikoi pyrkiä yliopistoon ja käytti varusmiesaikansa valmistautukseen tutkintoon. Se oli mielestäni erinomaisen järkevää. Heidän kanssaan ehti joskus juttelemaankin vähän. Olinhan itse juuri valmistunut historian maisteriksi, joten aihe oli läheinen. Olin tuolloin 26-vuotias, en niin kovin paljon vanhempi kuin lainaajat."

Kirjailija muistaa yhden sananvaihdon varusmiehen kanssa sotilaskodin kirjastossa.

"Nuorukainen kysyi kirjaa, jota meillä ei ollut. Sanoin, että se pyritään hankkimaan. Poika vastasi: No, siitähän te palkkanne saatte. Olin aika ällistynyt. Sanoin, että kaikki täällä tekevät vapaaehtoistyötä. Mutta ei se näyttänyt häntä kiinnostavan. Jälkeen päin mietin, mistä lienee tullut. Niin suuresti hänen käytöksensä poikkesi muista pojista, jotka olivat aina ystävällisiä ja usein kovastikin kiitollisia. Suuri osa Vekaranjärven varusmiehistä oli kotoisin Itä- ja Pohjois-Suomesta."

Elämäkerrassa mainitaan, että kirjastonhoitaja hankki sotilaskodin kirjastoon myös arveluttavana pidettyä luettavaa: sukupuolioppaita. Niistä tuli suosikkilukemistoa, jota luettiin ja varastettiin eniten.

"Digi ja pelit ovat varmaan vähentäneet myös varuskuntakirjastojen käyttäjiä. Vanhemmat ja isovanhemmat joutuvat ruoskimaan nuorisoa lukemaan kirjoja. Tiedän sen omasta kokemuksesta!"

Kaari Utrio on juuri saanut valmiiksi osuutensa perheensä kustantamon Amanitan kirjaan *Suomen naisten sota*. Sitä varten hän sanoo lukeneensa paljonkin sotilaskotisarten työstä sodan aikana.

"Ei sotilaskotityön tarve ole mihinkään kadonnut, eikä katoa."

Vekaranjärvellä Kaari Utrio kirjoitti ensimmäisiä romaanejaan. Esikoiskirja, 1500-luvulle sijoittuva historiallinen romaani *Kartanonherra ja kaunis Kirstin* ilmestyi 1968.

Virkajärven perhe muutti Vekaranjärveltä Laajasaloon 1971 ja kirjailija tunsikin olevansa muutakin kuin vain upseerin rouva.

Kaari-kirjassa kerrotaan, että kirjailija sai alkuvuosina jatkuvasti puolustaa kirjojaan, jotka kuvasivat ihmisten ja eritoten naisten elämää. Kirjat leimattiin liian viihteellisiksi. Historian tutkijoiden ja kriitikoiden oli vaikea sulattaa sitä, että vuosisatojen takaisia tapahtumia kuviteltiin.

Lukijat olivat toista mieltä, ja kirjat nousivat heti suosioon. Millaisia historiallisia elokuvia tai dokumentteja meillä olisi, ellei menneitä oli vähän myös kuviteltu?

Opetusministeri Marjatta Väänäsen antama kirjallisuus-

palkinto 1973 vaiensi vähättelyä, ja Kaari Utrio sai puolustajikseen muita kirjailijoita ja kriitikotkin lämpenivät.

Oriveden opistossa kohtasivat kesällä 1973 kirjailija Kaari Utrio ja kurseja pitänyt kustantaja ja tietokirjailija **Kai Linnilä**.

Rakkaus ensisilmäyksellä johti pian avioliittoon, mutta ennen sitä kahteen avioeroon, joissa lapset jäivät edellisten puolisoitten hoitoon.

Pariskunta muutti Somerniemelle, jossa edelleen toimii perheen kustantamo Amanita.

Somerniemelle rakentui kulttuurikoti, joka rikastutti paikallakunnan elämää monin tavoin ja jossa vieraili niin suomalaisia kuin ulkomaalaisia kirjailijoita ja taiteilijoita sekä valtakunnan vaikuttajia presidenttejä myöten.

Kaari-kirjassa kerrotaan kiinnostavasti historiallisten romaanien synnystä, niiden vaatimasta taustatyöstä sekä kirjailijan kiireisestä elämästä, johon kuului vaimona ja äitinä olemisen lisäksi kulttuuripolitiikointia, kunnallispolitiikka sekä markkinointi- ja luentomatkoja.

Meno Somerniemellä oli väliin hengästyttävää, kun puoliso Kai Linnilä innostui kotieläimistä ja puutarhaviljelystä.

Uusia rakennuksiakin nousi pihapiiriin tuon tuostakin.

Vieraita ja juhlia riitti.

Julkisuudessaakin onnea hehkuneen parin yhteistaival katkesi, kun Kai Linnilä kuoli 2017 yllättäen sairaskohtaukseen 75-vuotiaana.

Kaari Utrio on kirjoittanut 37 romaania ja lähes kaksikymmentä tietokirjaa ja muuta kirjaa.

Marja-Riika Saaristo

Kaari

Kirjoittaja: Anna-Liisa Haavikko

Kustantaja: Siltala 2021

509 sivua

MPK järjesti kaksi kurssia naisille

Ammuntaa Haminassa, meripelastustietoa Kuivasaarella

Maanpuolustuskoulutusyhdistys (MPK) järjesti toukokuussa kaksi kurssia naisille. Ensin oli ammuntopäivä RUK:n radalla Haminassa ja myöhemmin annettiin meripelastustietoutta Kuivasaarella Helsingin edustalla.

Ammuntopäivä Haminassa oli vauhdikas. Kouluttaja veti kurssia asenteella: ampumaan oppii ampumalla, ei pohtimalla. Alkuun ammuimme MPK-kiväärillä tarkkuutta perinteisellä 150 metrin ampumarakadalla. Vieruskaverini sujuva aseenkäsittely kiinnitti heti huomiota ja ilmeni, että hän oli yksi itsenäisen Viron ensimmäisiä naispuseereja. Hän muisteli, miten oli omana kadettiaikanaan kertonut suomalaisille vieraille, miten naisten asepalvelus oli järjestetty. Suomi tuolloin vielä suunnitteli naisten asepalvelusta.

Rata-ammunnan jälkeen päästiin vielä toiselle radalle nopeampaan sovellettuun ampumiseen, joka on myös yksi reserviläisammuntojen kilpailulaji. Neljän tunnin ja 50 patruunan jälkeen oli lepo paikallaan kaikilla.

Toukokuun lopussa meitä lähti naisporukka linnakeveneellä kohti Kuivasaarta teemalla *meripuolustustietoutta naisille*. Kuivasaari on puolustusvoimien linnake Harmajan vieressä. Se on ollut pitkään kylmä eli asumaton ja varusmiehetön linnake.

Pääsimme aluksi tutustumaan Kuivasaaren rakennuserikoisuuksiin: upeaan komentajan taloon (jossa on toiminut viimeksi sotilaskoti), öljyllä lämpiävään ranta-saunaan, 1900-luvun alun ruokalaan ja kiviterasseihin. Myös luonnossa riitti erikoisuuksia.

Loppuryhmän saavuttua pääsimme saaren isännän vieraana saaren varsinaiseen erikoisuuteen eli 305 millin Obuhov-kaksoistykkiin, Kuivasaaren järeään.

Jättitykin panos on metrin pituinen ja painaa 85 kg.

Entisessä komentajan talossa on viimeksi toiminut sotilaskoti.

Kyseessä on maailmanluokan harvinaisuus, etenkin kun tykki on edelleen ampumakunnossa. Sillä on viime vuosinakin ammuttu kunnialaukauksia. Pääsimme kierrokselle tykin bunkkereihin ja kiipesimme kohtisuorat tikapuut ammuskerroksesta laukaisukerrokseen ja aukosta tykin katolle. Ryhmäkuvaan istahdimme jättimäisen tykin putkelle. Tykin pelkkä panos painaa 85 kg ja se kulkee hissillä ammusvarastokerroksesta laukaisukerrokseen. Koko rakennelma painaa miljoona kiloa.

Valtava tykki laukaistaan kahden euron kolikon kokoisesta napista ja ammuksen lähtiessä sisällä kuuluu vain pieni naks. Isäntämme sanoikin rannikkotykkistöä herrasmiesten lajiksi: taistelun tiimellyksessäkin nukutaan lakanoissa ja syödään lautasilta.

Suomenlinnan rannikkotykkistöilta pitää tykkiä ja saarta kunnossa vapaaehtoisvoimin. Saarta halkovan tykkien varteen on kerätty hyvä kokoelma muitakin tykkejä ja armeijan kalustoa. Killan oma vene kuljetti kurssimme perille Lyypekinlaiturista.

Rannikkosotilaskotiyhdistys piti meidät hyvissä ruuissa koko päivän. Ilma oli upea ja takaisin palasi ruskettunut ja iloinen joukko.

Kurssille on tulossa jatkoa elokuun lopussa, jolloin on tarkoitus käydä Suomenlinnassa ja Kuivasaarella. Suomenlinnan rannikkotykkistöilta järjestää normaalivuosina yleisöretkiä Kuivasaaren muutamana kesäviikonloppuna.

Marju Moisalo

Sode oli keidas keskellä pandemia-palvelusta

Korporaali Kalle Pusa sotilaskotiautolla ennen reserviin siirtymistään.

Lykkäsin varusmiespalvelustani mahdollisimman pitkään. Nuorempana oli niin paljon muutakin tekemistä. Lopulta sain kuitenkin kesäkuussa 2020 kirjeen, jossa minut määrättiin palvelukseen Santahaminaan saapumiserässä 1/2021. Ajattelin tuolloin, että pandemia olisi siinä vaiheessa vain kaukainen muisto. Korona olisi vain asia, joka oli tapahtunut.

No eipä se sitten ollut. Tartuntaluvut lähtivät kasvuun, ja astuessani porteista sisään, kohtalonani oli palvella korona-ajan palvelus. Olin kahdeksan vuotta lykännyt inttiä ja näin siinä sitten kävi.

Pandemiassa palvelu oli eristäytymistä. Se oli pitkiä kiinnioloja. Se oli sitä, etteivät saarelle saaneet tulla ketkään muut kuin varusmiehet ja kantahenkilökunta. Poissa olivat iltavapaat saaren ulkopuolella sekä vierailivat läheiset. Kuukauden kiinniolon aikana elämä pyöri vain armeijan ympärillä. Arki sekä viikonloput oli pyhitetty koulutukselle. Elämä oli marssimista, ampumista, lenkkeilyä, pinkan taittelua, tais-telemista sekä ajan kuluttamista tuvassa.

Ennen taistelijoilla oli käytössään kaikenlaisia aktiviteetteja. Oli saunaa, kiipeilykerhoja, pelikerhoja ja monenlaista urheilumahdollisuutta. Korona vei nekin. Ei ollut enää mitään aktiviteetteja tai klubeja, oli vain kasarmin arki. Tai ei nyt ihan, sillä olihan meillä yksi paikka, jossa voimme käydä: sotilaskoti. Se on ainoa paikka, josta voimme ostaa jotain. Se on ainoa paikka, johon voimme mennä iltavapailla.

Sotilaskoti on saaren keidas!

Sieltä me saimme herkkuja, kahvia, nuudeleita, mozzarellatikkuja, kanakoreja, parranajovälineitä, shampoota ja energijuomia sekä tietysti munkkeja, ihmeellisen maukkaita munkkeja.

Kysyin tupakavereiltani, mitä sotilaskoti merkitsi heille. "Kaikkea", vastasi yksi alikersantti. Joukkueemme johtaja päätyi runolliselle päälle ja sanoi, että sotilaskoti on ripaus inhimillisyyttä paikassa, joka ei aina ole niin inhimillinen. Keskellä kasvomaskeja, käsidesiä ja maastoruokailua sotilaskoti muistutti meitä siitä, että onhan tuolla maailma porttien ulkopuolella. Maailma, jossa ruokaa ei tarvitse kauhoa pakista ja jossa sängyt eivät ole vaahtomuovia.

Astuin reserviin kesäkuun alkupuolella, ja pandemia-ajan palvelukseni päättyi. Useat asiat haluan ehkä unohtaa, mutta olen varma, että muistan sotilaskodin auton ja meitä palveleet sisaret. Kiitos siis kaikille teille, jotka jaksoitte myydä satapäiselle jonolle meidän herkkumme. Teille, jotka kärsivällisesti odotitte, kun pähkäilimme, minkä Maraboun levyn tänään valitsemme. Teille, jotka jouduitte ottamaan vastaan sotkuraketien mämmuttimaiset tilaukset ja teille, jotka paisoitte läjäpäin kanakoreja ja mozzarellatikkuja.

Korona-aika teki intistä melkoisen kokemuksen, karun ja pelkistetyn, emmekä olisi selvinneet siitä kaikesta ilman teitä kaikkia.

Olen myös varma, etten minä olisi selvinnyt armeijasta ilman munkkeja, etenkin niitä vaniljamunkkeja.

Korporaali Kalle Pusa

Mari aloitti huilunsoiton, Anja kutoi sukkiä

Ritva löysi lempikirjan, Kaija-Sisko keräsi tilastoja, Johanna raivasi kotia ja Pia muutti

Mari Hietasen kotialbumi

Korona-aika muutti arjen rutineja ja toi monelle uusia tapoja ja harrastuksia
Kysyimme sisarilta, mitä uutta arkeen tuli yli vuoden kestäneiden rajoitusten aikana.

”En ole käynyt juuri missään”, Mari Hietanen vastaa puhelimeen kesken pyöräretken. ”Tulin vaan päivittäisellä pyöräretkellä kuuntelemaan kosken kohinaa.”
Mari Hietanen juoksi 35 vuotta joka päivä, mutta nyt hän pyöräilee. ”Hetimitä aamusta on päästävä liikkeelle.”

Mari Hietanen pyöräilee moottorilla ja ilman.

Marin ”ei missään” tarkoittaa, ettei hän ole käynyt sotilaskodissa. Koronavuoteen on sen sijaan mahtunut käyntejä kotiseudulla Enossa, kesämökillä, lakkasuolla ja Patvinsuon kansallispuistossa sekä moottoripyöräretkellä miesystävän kanssa. **Pitkäksi Marin aika ei ole** tullut kotonakaan, sillä hän aloitti vuosi sitten huilunsoiton ja jatkoi piano-opintojaan sekä englanninopiskelua. Syksyn lähitunnit siirtyivät talvella nettiin.
”Meillä on piano-opettajan kanssa samat nuotit edessä, hän kuuntelee soittoani ja antaa neuvoja. Huilun aloitin, kun sen voi ottaa mukaan. Se on mun kaveri, mutta hirveän vaikea.”
Mari Hietasen uusi harrastus on kalastelu. ”Saaliilla ei ole niin väliä, mutta virvelöimässä tapaa kivaa väkeä”, hän sanoo.

”Katson tv-sarjat yhteen pötköön”

”Aina minulla on joku kirja kesken”, kertoo **Ritva Saarni**, joka vuosikaudet hoiti sotilaskodin kirjastoa. ”Kirjakerhosta lunastan tavallisesti noin joka toisen kirjan, mutta ehkä nyt koronan aikana on tullut luettua vähän tavallista enemmän.”

Ritva kertoo kokeneensa yhden todellisen lukunautinnon, jota hän suosittelee kaikille:
Eero Huovisen Äitiä ikävä (Tammi, 2020)

”Olen lukenut kirjan muutamankin kerran. Kirjasta käy hyvin ilmi, miten Eero Huovisesta tuli Eero Huovinen. Hän itsekkin ymmärsi sen vasta luettuaan aikuisena äidin kirjeitä. Äiti kuoli, kun Eero oli yhdeksän. Kuolema oli niin vaikea pala perheen isälle, ettei äidistä koskaan puhuttu. Kirjeistä paljastui äidin suuri rakkaus poikiaan kohtaan.”

Ritvan mielestä Huovisen kirjasta välittyvä perherakkauden tunne on miltei hartaudenomainen.

Ritva on ollut korona-ajan hissukseen kotosalla, mutta koiralennekettä hän tekee päivittäin. ”Sellainen tapa minulle on tullut, että jos Areenaan tulee jokin hyvä sarja kerralla nähtäväksi, katson kaikki jaksot saman tien, enkä jää odottelemaan viikkojaksoja.”

Merja Autio

”Muistan, kun kuulin ensi kerran puhetta jostain taudista”

Kaija-Sisko Ahomaan päivärutiiniin kuuluu kaksi pyrähdystä: kävelylenkki meren rantaan Itäkeskuksesta ja toinen tarkistamaan, että naapurin martha-ystävä voi hyvin.

”Satavuotias ystäväni istuu yleensä lempituolissaan, jonka näen ikkunasta. Tsekkaan, että hän on siinä ja viestitän hänen pojilleen, että mutsi on paikallaan.”

Kaija-Sisko on koronan alusta asti leikannut joka päivä Helsingin Sanomista THL:n tautitilaston. ”Kokoelma saattaisi kiinnostaa tilastotieteilijöitä.”

Viime vuoden helmikuussa Kaija-Sisko oli Saksan kiertomatalla. Berliinissä hän kuuli jonkun puhuvan jostain taudista. Ensimmäinen covid-potilas oli tavattu Lapissa tammikuun lopussa, mutta silloin vielä terveysviranomaisetkin uskoivat, ettei tauti leviä Suomeen laajasti.

Kaija-Sisko muistelee, että sotilaskotiyhdistyksen naistenpäivän konsertissa 7.3. viime vuonna puheenjohtaja **Inka Tiittanen** kysyi ovella, onko kukaan käynyt Italiassa. Pääesikunta oli ohjeistanut, että kaikilta tulijoilta on kysyttävä tuo kysymys, esiintyjä **Mikael Konttinen** mukaan lukien. Hän on ammatiltaan lentäjä.

Sukkia viluvarpaille

”**Parikymmentä paria sukkaa** on pandemia-ajan tuotto, jos sitä tuottona mitataan. Rakkaat läheiseni ovat viluvarpaita, joten he ovat ottaneet sukat ilolla vastaan”, kertoo **Anja Juntunen**. Hän on viettänyt kesän alkuvuorot kotiseudullaan Iisalmissa, jota suku kutsuu Idatytön keksimällä nimellä lippola.

Anja on viettänyt hyvin rauhallisia kuukausia kotona Helsingin Hermannissa, mutta pyörällä liikumisreviiri on laajentunut.

”Menen pyörällä joka paikkaan, ja joskus retket venyvät kahteen kolmeen tuntiin. Tulen Helsinkiin ottamaan toisen rokotuksen ja saatan sitten palata sukuloimaan lippolaan.”

Anjan motto on: Kun itse on tyytyväinen, ei kannata valittaa!

Kirpputori vaihtui kodin raivaamiseen

Sotilaskotityöntekijä **Johanna Nummen** perheen rutiinit eivät ole juurikaan muuttuneet korona-aikana, sillä molemmat puoliset ovat käyneet koko ajan töissä. Vapaa-aikaa on silti tuntunut olevan entistä enemmän, kun harrastukset ovat olleet tauolla.

”Kirpputoreilla on käyty miehen kanssa aina aika paljon, mutta se on nyt kääntynyt niin päin, että yritämme raivata kotia ja hankkiutua eroon turhasta tavarasta. Siinä samalla on kehkeytynyt myös ajatus asunnon vaihdosta.”

Taivutin miehen muuttamaan maalle

Leipuri Pia Kuuslahden elämäänsä korona toi suuren muutoksen, kun hän sai miehensä pään käännettyä ja perhe muutti rivitalosta Pitäjänmäeltä omakotitaloon Sipooseen.

”Sain tahtoni perille, kun tuntui, että entisessä paikassa kaikki asuivat liian lähellä toisiaan. Nyt omalla pihalla kasvaa kaikenlaisia vihanneksia ja yrttejä ja on yksi pupukin. Haluaisin vielä kanoja. Lisäeläimet saavat vielä odottaa, sillä meille syntyy lokakuussa neljäs lapsi. Hoidetaan se asia ensin.”

Pia valmistaa itse omat saippuat ja pyykinpesuaineet. Siihenkin on nyt paremmin tilaa. Sitä harrastusta hän haluaa tulevaisuudessa tehdä nykyistä enemmän.

KIRJASTON KUULUMISIA

Kirjavalikoima kaipaa karsintaa

Korona sulki kirjaston viime vuoden maaliskuussa. Varusmiehet eivät ole päässeet edes lukemaan tentteihin kirjaston rauhalliseen nurkkaan. Normaalioloja odotellessa olisi hyvä laittaa kirjasto kuntoon. Olemme saaneet laatikoittain lahjoituksia: sekalaisia kirjoja, Korkeajännitys-sarjoja ja Aku Ankan taskukirjoja. Kirjaston hyllyillä on myös huonokuntoisia vanhoja kirjoja. Kirjastotiimiläiset ja muut asiasta kiinnostuneet ovat tervetulleita pohtimaan, miten kirjastoa pitäisi järjestää. Toistaiseksi kuitenkin on päätetty, että kirjastoon ei oteta lahjoituksia. Ostamme uusia nuoria kiinnostavia kirjoja tai lukupiirissä käsiteltäviä kirjoja. Päätehtävänämme on tarjota Kaartin jääkäriyrykmentissä palvelustaan suorittaville kirjastopalveluita. **Tervetuloa kokoukseen** torstaina 8.7. klo 13.00 Sotilaskodissa. Ilmoittautumiset 5.7. mennessä Nina Lauriselle toimistoon: taloussihteeri@hssky.fi tai puh. (09)679 771.

Pirkko Kinnunen ja Leena Karhu-Westman purkivat lahjoituslaatikoita.

Suomen naisten sota –teos tilattu sotilaskodin kirjastoon

Kirjaa on painettu 2021 numeroitua kappaletta Lotta Svärd -järjestön ja Sotilaskotiliiton satavuotisjuhlan kunniaksi.

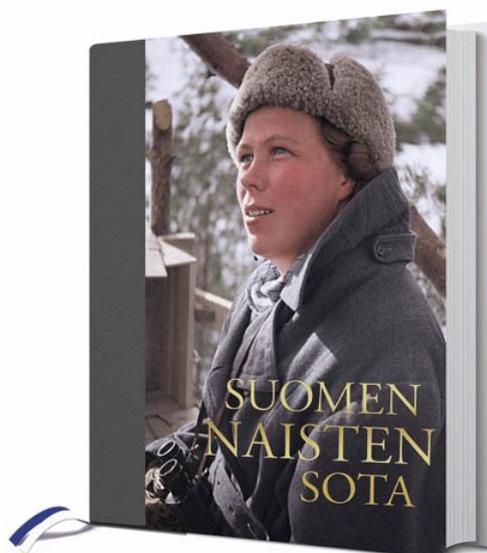
Kirja on kunnianosoitus Suomen naisille rintamalla ja kotirintamalla 1939–44. Kirja kertoo laajasti naisten toiminnasta talvi- ja jatkosodan aikana sotilaskotisarena, lottana, sairaanhoitajana, tehdastyöläisenä, pientilallisena, äitinä, talkoolaisena.

Kirjassa: 600 sivua ja 526 kuvaa.

Kirja on kirjastossa selailukappaleena.

Mikäli olet kiinnostunut hankkimaan kirjan itsellesi, ota yhteyttä:

Kari Kinnuseen puh, 045 112 3500 tai kari.kirja@hotmail.com.

TULEVIA TAPAHTUMIA

Merja Autio

Kaksi tapahtumaa yhdessä Rautatientorilla: Nuku Rauhassa ja Stadin Turvaksi

Pitkästä aikaa pääsemme mukaan yleisötapahtumaan. MPK Etelä-Suomi yhdessä Helsingin Pelastusliiton kanssa järjestää tapahtuman Rautatientorille pe 27.8. klo 10-16 ja la 28.8. klo 10-14. Mukana on myös muita maanpuolustusjärjestöjä ja viranomaisia kertomassa kokonaisturvallisuudesta ja motivoimassa kansalaisia maanpuolustus- ja turvallisuustyöhön.

Sotilaskotiautosta myytävällä kahvilla ja munkilla on aina vetovoimaa ja samalla esittelemme toimintaamme.

Myyntityöhön tarvitaan kaksi henkilöä kerrallaan.

Toisella tulee olla sujuva kassataito (käytämme kassakonetta).

Auton läheisyydessä on mahdollisuus esitellä sotilaskotitoimintaa ja jakaa esitteitä.

Lisäksi kumpanakin päivänä tarvitaan yksi henkilö sotilaskotiin keittämään kahvit.

Auton pitää luultavasti olla lähtövalmiina noin kello 8.00, jotta ajo tapahtuma-alueelle onnistuu turvallisesti. Lauantaina tarvitsen avukseni aamuvirkun munkinpaistajan.

Ilmoittautumiset mieluiten sähköpostilla lsk@hssky.fi tai WhatsApp-/tekstiviestillä numeroon 0400 434941/Merja Autio

Sotilaskoti liikkuu taas!

Stadin turvaksi -tapahtuma oli 2019 Rautatientorilla.

Merja Autio

Parolannummen SoMassa pääsee harjoittelemaan liikkuvaa sotilaskotia

Sotilaskotiliitto ja Maanpuolustusnaiset järjestävät SoMa-harjoituksen 3.-5.9.2021 Panssariprikaatissa Parolannummella. Liikkuvan sotilaskotitoiminnan kurssi on käytännönläheinen koulutuspaketti, johon sisältyy niin munkkien leipominen maasto-oloissa kuin myyntiauton pakkaaminen. Jos valtakunnallisiin sotaharjoituksiin osallistuminen kiinnostaa, tämä on erinomainen valmistautumiskurssi. Muitakin kursseja löytyy, mm. kurssiväipelukurssi, kouluttajakoulutus, maastotaidot, resilienssi, viestintä tai toimiminen pitkittyneessä sähkökatkoksesta. Tutustu aiheisiin ja kurssien sisältöihin MPK:n kurssikalenterissa. mpk.fi ja ilmoittaudu mukaan.

Munkin paistoa SoMassa Rovajärvellä 2015

Yhteystiedot 2021

Hallitus

Inka Tiittanen, puheenjohtaja
Puh. 040 547 7799
inka.tiittanen@hssky.fi

Merja Autio, varapuheenjohtaja
Puh. 0400 434 941
merja.autio@bastu.net

Marja-Riitta Hirvonen
Puh. 050 338 6121
marjariittahirv@gmail.com

Päivikki Jordan
paivikki.jordan@gmail.com

Anna Maija Luomi
Puh. 050 584 0181
amluomi@gmail.com

Marja-Liisa Nikka, sihteeri
Puh. 040 570 4230
nikka.marjaliisa@gmail.com

Helmi Saarela
Puh. 040 825 8566
helmi.saarela@gmail.com

Varajäsenet

Iiris Ihalainen
Puh. 044 9966445
iiris.auroora.ihalainen@gmail.com

Heli Kuisma
Puh. 040 737 8039
heli.m.kuisma@hel.fi

Mikko Skön
Puh. 050 514 8196
mikko.skon@kolumbus.fi

Tiedotus

Marja-Liisa Nikka
Puh. 040 570 4230
nikka.marjaliisa@gmail.com

Nuoret sisaret

Helena (Hippu) Kilpeläinen
Puh. 050 505 0119
hippuq@live.com

Jaostot

Tarjoilujaosto

Heli Pasanen, kodinhoitaja
Puh. 050 440 6993
tarjoilu.heli@hssky.fi

Ison kodin tapahtumat

Helena Saarela
Puh. 040 554 9221
helena.saarela@saunalahti.fi

MPKK:n tapahtumat

Eila Elo
Puh. 040 725 7827
eila.elo@luukku.com

Hengellinen jaosto

Marja-Riitta Hirvonen
Puh. 050 338 6121
marjariittahirv@gmail.com

Liikkuva sotilaskoti (LSK)

Merja Autio
Puh. 050 440 6994 (LSK)
lisk@hssky.fi
Puh. 0400 434 941 (oma)
merja.autio@bastu.net

Kirjastojaosto

Anu Helpinen
Puh. 040 835 0195
anumarita48@hotmail.com

Käsityö- ja somistusjaosto

Leena Kosonen
Puh. 040 574 9532
leenam.kosonen@gmail.com

Seniorijaosto

Pirkko Kinnunen
Puh. 050 511 3792
kinnunen.pirkko@elisanet.fi

Perinne- ja arkistajaosto

Pirkko Kinnunen
Puh. 050 511 3792
kinnunen.pirkko@elisanet.fi

Tekstiilijaosto

Benita Puuvuori
Puh. 045 123 6484
puuvuori.benita@gmail.com

Sotilaskodit

Santahaminan sotilaskoti

Santahaminantie 15
Puh. (09) 684 6368
ma-to 8.30-20.30
pe 8.30-19.30 (alokasaikana 20.30:een)
la-su 16.30-19.30 (alokasaikana 20.30:een)

Kodinjohtaja Virpi Fyhr
Puh. 0400 441 317
virpi.fyhr@hssky.fi

Kodinhoitaja Heli Pasanen
Puh. 050 440 6993
heli.pasanen@hssky.fi

Kadettikerhon sotilaskoti (MPKK)

Kadettikouluntie 7
Kodinhoitaja Marjo Ilanko
ma-to 8.00-15.00
pe 8.00-13.00
puh. 0299 530 701
kadettikerho@hssky.fi

Auditoriotalon kanttiini (MPKK)

Kadettikouluntie 6
ma 7.30-15.00
ti-to 8.00-15.00
pe 7.30-12.00
Kodinhoitaja Virpi Leinonen
puh. 0299 530 702
auditorio@hssky.fi

Helsinki - Santahamina sotilaskotiyhdistys ry

Santahaminantie 15
00860 Helsinki
Toimistonhoitaja Nina Laurinen
Puh. (09) 679 771 ti-pe klo 10.00 – 15.00
taloussihteeri@hssky.fi
www.hssky.fi
Nordea FI 22 2285 1800 0028 83
Y-tunnus 1869305-2

Sotilaskotipäällikkö

Sirkka Pouru
Puh. 050 329 0152
sirkka.pouru@gmail.com

Rodot
sotilaskodin
seinustalla.